

V třebíčské konírně je kus Jihlavy

POLENSKÝ výtvarník Petr Vlach.
Foto: Petr Klukan

NĚKOLIKAMETROVÝ objekt složený z ciferníku, rámu, průmyslového okna a spletených lan váží kolem jednoho sta kilogramů. Velká díla Petra Vlacha vyniknou právě v nádherném výstavním sále bývalé zámecké konírny třebíčského zámku. Děníera výstavy se koná až 27. března
Foto: Petr Klukan

Loňská oprava střechy radnice a radničních hodin ukázala, že pod obrovitým ciferníkem se nalézá ten původní. Město rozhodlo, že se vydá cestou historie a na hodinách renovuje ciferník starý. Co ale s tím novým, který pobýval na věžičce radnice „jen“ několik desítek let?

Jak naznal radní a architekt Jaroslav Huňáček, nejlepší by bylo jej zlikvidovat. K tomu však nedošlo, protože o něj projevil zájem polenský výtvarník Petr Vlach, známý svými rozměrnými výtvarnými díly. „Přemýšlel jsem, zda by se mi nehodil do mého cyklu Cesty,“ řekl před

časem Jihlavským listům. Jak je z výsledku vidět, tak hodil.

Několikametrový ciferník ze silného plechu rozřezal a tu největší část využil do díla, které nazval Cesty času.

První představení díla se konala na velké autorově výstavě v zámecké konírně zámku v Třebíči na konci ledna. Kdo by chtěl zhlédnout celou výstavu, má čas do konce března. Pokud by chtěl vidět jen dílo s částí ciferníku, může si počkat, až se ukáže na jihlavské radnici. Výtvarník je totiž domluvený, že na radnici toto dílo vystaví. —pk—

Jihlavské noviny na výstavě nechyběly

Po celý leden byla v prostorách Krajského úřadu Kraje Vysočina k vidění výstava Region Press Foto 2021, kterou pořádá vysočinský Syndikát novinářů. Prostřednictvím fotografií se v ní představují jednotlivá periodika, která na Vysočině vycházejí.

V devátém ročníku výstavy se svými fotografiemi prezentovalo 13 novin a časopisů nebo internetových zpravodajských serverů z Vysočiny. Jak pořadatelé naznali, byl to nejmenší počet za všechny ročníky.

Úbytek vystavujících redakcí vidí organizátoři v dlouhodobé pandemické situaci a následném výrazném šetření vydavatelů, kteří například v celostátních denících propustili značný počet fotografů. Na výstavě však nechyběly Jihlavské listy ani troje měsíčníky, které vydavatelství Parola vydává – Jihlavské noviny, Třebíčské noviny a Žďárské noviny.

Z jejich redaktorů-fotografů tu byly vidět práce M. Bočka, V. Dawidowicz, P. Klukana, D. Kratochvíla, L. Kopčákové, J. Varhaníka a A. Zvěřiny. —pk—

VYSOČINSKÝ předseda Syndikátu novinářů Jaroslav Paclík při instalaci výstavy. Vpravo panel Jihlavských novin.
Foto: Petr Klukan

REGION PRESS FOTO se konalo již podeváté.

Povídka

Strejc

■ Pavla Černá

Vzpomínám na návštěvu venkovského strýce. Viděla jsem ho jenom jednou jako úplně malá holka. Nepamatovala jsem si na něj. Jen občas se naši ptali: „A co strejda?“

A pak zjistili, že má rakovinu. Před smrtí mu v nemocnici dovolili vrátit se domů, na chalupu. Mužští z celé rodiny ho tentokrát jeli navštívit. Mě vzali s sebou.

Strejc vypadal sešle a staře a všichni věděli, že musí umřít. „Tak co, strécu, jak ti je?“ - „Dyť ty si eště mladík!“ Věřili, že chce strejc slyšet, jak dobře teď, co je doma, vypadá? Nebo nechtěli slyšet nářky a stesky? Být jako mladík, to přece zavazuje!

Všichni jsme seděli u oprýskaného kuchyňského stolu, co nad ním visí oprýskané kuchyňské hodiny, jejichž tikot si dvojnásob jasněji uvědomujeme, když mlčíme v rozlehlém, prázdném a tmavém venkovském stavení, kde nemáme nikomu co říci a odkud bychom nejraději co nejrychleji vypadli zase do horkého a jasného letního odpoledne.

„Co bude s chalupou?“ - zeptal se strejc. - „Prosím tě, co by s ní bylo?“ - „Di, ty máš starosti.“ - Tik, tak, tik, tak, tik, tak. - „Dám vám více.“ - „Nic nám nedávej.“ - „Přece jsme nepřijeli pro vejce, co bys nám dával.“ Tik, tak, tik, tak. - Strejc před nás postavil kartony s řadami vajec. Šestkrát pět je třicet, krát pět... děleno třemi ...

„Jak to děláte, strécu,“ ptám se najednou, „že vám slépký tolik nesó?“ - Hlavně mluvit, mluvit! Táta se na mě mračí, strejc se dívá překvapeně. Tak honem dál. „A že máte ty věci takový čistý. To slépkám přestěláte? Jak často?“ Strejc pokyvuje hlavou, ruce složené na stole, prsty propletené.

My ještě odejdeme. Jenže on tu zůstane – sám – a bude už moci jen vzpomínat. A poslouchat, jak hodiny stále hlasitěji počítají – tik, tak, tik, tak. Kvapně se loučíme. Tik, tak, tik, tak, tik ...

(Povídka vyšla přesně před čtyřiceti lety, v roce 1982, v tehdejší Jiskře v rubrice Z tvorby mladých autorů Jihlavská)